

BIJVOEGSEL TOT HET OPSTEL: DE TRADITIONEELE EN DE NATUURHISTORISCHE PELEKAAN.

De heer J. H. H. A. ZIEGENHIRT VON ROSENTHAL te Culemborg schrijft, dat hij in het bezit is van een gedicht op de gouden bruiloft van HANS VAN LOON en ANNA RUIJCHHAVERS, 26 May 1647, waarvan het tweede couplet luidt als volgt

Den Pellicaen als hij zijn weereelooze jongen
Vint van de slang vernielt, met liefde-drift besprongen
Sijn harte-stroom ontsluit, tapt af zijn beste bloed,
En 't gunt hij had geteelt, noch eenmaal leven doet.

“Boven het vers”, vervolgt de inzender, is aangebracht een vignet, (een *sinne-werck* wordt het genoemd), voorstellende een roofvogel, arend of gier, met krommen snavel, staande op een nest, die zich in de borst pikt, terwijl twee jongen klaar staan om het bloed op te vangen; daar onder het motto: “geen beter bloed.” Dit stemt geheel overeen met hetgeen in het Album vermeld wordt; alleen schijnt volgens aangehaald couplet de pelekaan zijn jongen ook te kunnen doen herleven, als zij door een slang gedood zijn.”

Ik dank den heer ZIEGENHIRT VON ROSENTHAL voor deze mededeeling. De pelekaan komt trouwens als zinnebeeld vele malen en bij allerlei gelegenheden voor en wordt dan steeds afgebeeld als roofvogel, gelijk uit de hier aangehaalde afbeelding al wederom blijkt. Dat echter de pelekaan zijn jongen ook doet herleven wanneer zij door slangen “vernield” zijn, was mij tot dusver onbekend.

D.L.
